

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (ósma izba)

z dnia 1 lipca 2009 r. (*)

Pomoc państwa – System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali – Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie – Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali – Skarga o stwierdzenie nieważności – Interes prawny – Dopuszczalność – Pojęcie beneficjenta – Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999

W sprawie T-291/06

Operator ARP sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie (Polska), reprezentowana początkowo przez J. Szymanowską, następnie przez J. Szymanowską oraz P.K. Rosiaka, a wreszcie przez P.K. Rosiaka, radców prawnych,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Giolita oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. 2006, L 366, s. 1), w zakresie w jakim uznaje ona niektóre środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazuje Rzeczypospolitej Polskiej ich odzyskanie,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (ósma izba),

w składzie: M. E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas i A. Dittrich (sprawozdawca),
sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 września 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Zgodnie z art. 8 Protokołu nr 2 dotyczącego produktów EWWiS do Układu europejskiego z dnia 16 grudnia 1991 r. ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Rzeczpospolitą Polską z drugiej strony (Dz.U. 1993, L 348, s. 2, zwanego dalej „protokołem nr 2”):

„1. Poniższe jest niezgodne z właściwą realizacją Układu, o ile może mieć negatywny wpływ na handel między Polską a Wspólnotą:

[...]

iii) pomoc publiczna w jakiegokolwiek formie, z wyjątkiem odstępstw przewidzianych w traktacie EWWiS.

[...].

4. Strony uznają, że w ciągu pierwszych pięciu lat od wejścia w życie niniejszego Układu i na zasadzie wyjątku od postanowień punktu 1 [ppkt] (iii), [Rzeczpospolita Polska] może w wyjątkowych przypadkach udzielać pomocy publicznej dla wyrobów stalowych EWWiS w celach restrukturyzacji pod warunkiem, że:

– program restrukturyzacji jest związany z ogólną racjonalizacją i ograniczaniem zdolności produkcyjnych w Polsce,

– zapewnia przetrwanie firm korzystających z pomocy w normalnych warunkach rynkowych po zakończeniu okresu restrukturyzacji oraz

– wielkość i nasilenie pomocy są ograniczone ściśle do koniecznego minimum dla przetrwania i będą stopniowo znoszone.

Rada Stowarzyszenia, biorąc pod uwagę sytuację gospodarczą [Rzeczypospolitej Polskiej], zadecyduje, czy okres pięciu lat powinien być przedłużony”.

2 Na mocy decyzji Rady Stowarzyszenia UE–Polska nr 3/2002 z dnia 23 października 2002 r. przedłużającej okres przewidziany w art. 8 ust. 4 protokołu nr 2 (Dz.U. 2003, L 186, s. 38), podczas którego Rzeczpospolita Polska mogła wyjątkowo, w odniesieniu do wyrobów stalowych, udzielać pomocy publicznej na restrukturyzację zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 8 ust. 4 protokołu nr 2, został przedłużony o osiem kolejnych lat, licząc od dnia 1 stycznia 1997 r. lub do daty przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 2 tej decyzji:

„[Rzeczpospolita] Polska przedkłada Komisji [...] program restrukturyzacji i plany przedsiębiorstwa, które spełniają wymogi określone w art. 8 ust. 4 protokołu [nr] 2 i które zostały ocenione i zatwierdzone przez krajowy organ ds. nadzoru nad pomocą publiczną (Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów)” [tłumaczenie nieoficjalne].

3 Protokół 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali załączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 948, zwany dalej „protokołem nr 8”) zezwolił Rzeczypospolitej Polskiej w drodze odstępstwa od przepisów ogólnych dotyczących pomocy państwa na udzielanie pomocy na restrukturyzację sektora hutnictwa zgodnie z postanowieniami planu restrukturyzacji i na warunkach przewidzianych w tym protokole. Przewiduje on między innymi:

„1. Nie naruszając postanowień artykułu 87 [WE] i 88 [WE], pomoc państwa udzielaną przez [Rzeczpospolitą Polską] dla celów restrukturyzacji na rzecz określonych części polskiego hutnictwa uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem iż:

– okres, o którym mowa w artykule 8 ustęp 4 protokołu nr 2 [...], został przedłużony do dnia przystąpienia,

– postanowienia planu restrukturyzacji, na podstawie którego powyższy protokół został przedłużony, są przestrzegane w ciągu całego okresu 2002–2006,

- warunki określone w niniejszym protokole są spełnione oraz
- żadna pomoc państwa dla celów restrukturyzacji nie zostanie wypłacona na rzecz polskiego hutnictwa po dniu przystąpienia.

2. [...]

3. Wyłącznie spółki wymienione w załączniku 1 (dalej jako »spółki objęte pomocą«) kwalifikują się do otrzymania pomocy państwa w ramach programu restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali.

4. Spółka objęta pomocą nie może:

a) w przypadku łączenia z inną spółką, niewymienioną w załączniku 1, przenieść korzyści wynikającej z pomocy udzielonej spółce nią objętej;

b) w okresie do dnia 31 grudnia 2006 roku przejąć aktywów jakiejkolwiek spółki nie wymienionej w załączniku 1, której upadłość ogłoszono.

5. [...]

6. Całkowita pomoc na cele restrukturyzacji, która ma zostać udzielona spółkom objętym pomocą zostanie określona w uzasadnieniach zawartych w zatwierdzonym planie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali oraz indywidualnych biznes planach zatwierdzonych przez Radę. Jednakże w żadnym przypadku pomoc wypłacona w okresie od 1997 do 2003 roku i jej całkowita wartość nie przekroczy kwoty 3 387 070 000 PLN.

[...]

[Rzeczpospolita Polska] nie udzieli żadnej dodatkowej pomocy państwa na cele restrukturyzacji na rzecz polskiego hutnictwa.

[...]

10. Jakiegokolwiek późniejsze zmiany w ogólnym planie restrukturyzacji oraz w indywidualnych planach muszą być zatwierdzone przez Komisję oraz, tam gdzie jest to konieczne, przez Radę.

[...]

18. Jeżeli proces monitorowania wykáže, iż:

[...]

c) [Rzeczpospolita Polska] w trakcie okresu restrukturyzacji udzieliła dodatkowej niezgodnej pomocy państwa na rzecz hutnictwa i spółek objętych pomocą w szczególności,

uzgodnienia przejściowe zawarte w niniejszym protokole nie wywierają skutku.

Komisja podejmie odpowiednie środki, na mocy których każda spółka będzie zobowiązana do zwrotu pomocy otrzymanej z naruszeniem warunków ustanowionych w niniejszym protokole”.

4 Decyzja Rady 2003/588/WE z dnia 21 lipca 2003 r. w sprawie przestrzegania wymogów ustanowionych w art. 3 decyzji nr 3/2002 (Dz.U. L 199, s. 17) przewiduje w swym jedynym artykule:

„Program restrukturyzacji i plany przedsiębiorstwa przedłożone Komisji przez [Rzeczpospolitą Polską] w dniu 4 kwietnia 2003 r. zgodnie z art. 2 decyzji nr 3/2002 [...] spełniają wymogi określone w art. 8 ust. 4 protokołu [nr] 2” [tłumaczenie nieoficjalne].

5 Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88] WE (Dz.U. L 83, s. 1) w art. 6 ust. 1 stanowi:

„Decyzja o wszczęciu [formalnego postępowania wyjaśniającego] zawiera podsumowanie odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, wstępną ocenę Komisji odnośnie do charakteru pomocowego proponowanego środka i określa wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem. Decyzja wzywa zainteresowane państwo członkowskie i inne zainteresowane strony do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie

przekracza jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć wyznaczony termin”.

6 Artykuł 7 ust. 5 tego rozporządzenia stanowi:

„W przypadku gdy Komisja stwierdza, że pomoc będąca przedmiotem zgłoszenia nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem, stwierdza w drodze decyzji (zwanej dalej »decyzją negatywną«), że pomoc nie zostanie wprowadzona w życie”.

7 Artykuł 14 rozporządzenia nr 659/1999 stanowi:

„1. W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu [odzyskania] pomocy od beneficjenta (zwaną dalej »decyzją o [odzyskaniu]«). Komisja nie wymaga [odzyskania] pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego.

2. Pomoc podlegająca [odzyskaniu] na podstawie decyzji o [odzyskaniu] obejmuje odsetki naliczone według właściwej stopy ustalonej przez Komisję. Odsetki są płatne od dnia, w którym pomoc przyznana bezprawnie została udostępniona beneficjentowi do daty jej [odzyskania].

3. [...]”.

8 Zgodnie z art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Każda zainteresowana strona może złożyć uwagi na podstawie art. 6 po decyzji Komisji o wszczęciu [formalnego postępowania wyjaśniającego]. Do każdej z zainteresowanych stron, która złożyła takie uwagi, oraz do każdego beneficjenta pomocy indywidualnej zostaje wysłana kopia decyzji podjętej przez Komisję na podstawie art. 7”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

9 Niniejsza sprawa dotyczy restrukturyzacji polskiego producenta stali Huty Częstochowa SA (zwanej dalej „HCz”). Restrukturyzację HCz przeprowadzono w latach 2002–2005. W tym celu aktywa HCz zostały przekazane nowym spółkom:

- w 2002 r. utworzono Hute Stali Częstochowa sp. z o.o. (zwaną dalej „HSCz”) mającą kontynuować produkcję stali HCz. HSCz wydzierżawiła urządzenia HCz do produkcji stali od syndyka i przejęła większość pracowników. Spółką dominującą spółki HSCz było Towarzystwo Finansowe Silesia sp. z o.o. (zwane dalej „TFS”), którego 100% akcji znajdowało się w posiadaniu polskiego Skarbu Państwa;
- w 2004 r. zostały założone spółki Majątek Hutniczy sp. z o.o. (zwaną dalej „MH”) i Majątek Hutniczy Plus (zwaną dalej „MH Plus”). Ich 100% akcji znajdowało się w posiadaniu HCz. MH otrzymała aktywa hutnicze HCz, a MH Plus otrzymała pewne inne aktywa konieczne do produkcji;
- aktywa niezwiązane z produkcją (zwane „aktywami niehutniczymi”), a także zakład elektroenergetyczny Elsen zostały przekazane spółce Operator ARP sp. z o.o. (zwanej dalej „Operatorem” lub „skarżącą”), spółce zależnej od Agencji Rozwoju Przemysłu SA (będącej własnością polskiego Skarbu Państwa, zwanej dalej „ARP”), w celu zapłaty wierzytelności publicznoprawnych podlegających restrukturyzacji (podatki i składki na ubezpieczenia społeczne).

10 Pismem z dnia 19 maja 2004 r. Komisja poinformowała Rzeczpospolitą Polską, że postanowiła wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie pomocy na restrukturyzację przyznanej HCz jako producentowi stali. Decyzja ta zastała opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 12 sierpnia 2004 r. (Dz.U. C 204, s. 6, zwana dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) w autentycznej wersji językowej (język polski) i poprzedzona jej streszczeniem w innych językach urzędowych. Komisja zwróciła się do wszystkich zainteresowanych stron o przedstawienie uwag dotyczących okoliczności faktycznych i analizy prawnej zamieszczonych w decyzji o wszczęciu postępowania. Otrzymała uwagi od Rzeczypospolitej Polskiej i czterech zainteresowanych stron.

11 Po przeprowadzeniu postępowania Komisja doszła do wniosku, że wbrew jej początkowym wątpliwościom środki mające na celu restrukturyzację HCz zgodnie z przepisami ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy z dnia 30 października 2002 r. (Dz.U. nr 213, poz. 1800, z późn. zm., zwanej dalej „ustawą z 2002 r.”) nie stanowiły pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja stwierdziła natomiast, że HCz skorzystała na różnych podstawach z pomocy państwa w okresie od 1997 r. do 2002 r. Komisja uznała, że wspomniana pomoc była częściowo zgodna ze wspólnym rynkiem, ale zażądała zwrotu części, którą uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem, czyli kwoty 19 699 452 PLN (zwanej dalej „sporną pomocą”).

12 W dniu 5 lipca 2005 r. Komisja wydała decyzję 2006/937/WE w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. 2006, L 366, s. 1, zwaną dalej „decyzją w sprawie pomocy państwa”). Jej art. 3 przewiduje:

„1. Pomoc państwa w wysokości 19 699 452 PLN, jakiej [Rzeczpospolita Polska] udzieliła [HCz] w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na cele restrukturyzacji zatrudnienia, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

2. [Rzeczpospolita] Polska podejmie wszelkie niezbędne środki, aby odzyskać od [HCz], Regionalnego Funduszu Gospodarczego, [MH] i [Operatora] pomoc, o której mowa w [ust. 1], udzieloną bezprawnie [HCz]. Wszystkie te przedsiębiorstwa ponoszą solidarną odpowiedzialność za zwrot tej pomocy.

Zwrot pomocy nastąpi bezzwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że zezwalają one na natychmiastowe i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji. Do sum podlegających zwrotowi doliczone zostaną odsetki za cały okres od dnia przyznania pomocy [HCz] do jej faktycznego odzyskania. Odsetki naliczone zostaną zgodnie z przepisami określonymi w rozdziale V rozporządzenia [...] nr 794/2004 [z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE].

3. [...]”.

13 Zgodnie z porozumieniem z dnia 30 września 2005 r., które weszło w życie w dniu 7 października 2005 r., ISD Polska sp. z o.o. (działając wówczas pod firmą ZPD Steel sp. z o.o., zwana dalej „ISD”), będąca w 100% spółką zależną Industrial Union of Donbass Corp. (zwanej dalej „IUD”) nabyła od HCz wszystkie akcje MH i MH Plus, a także dziesięciu pozostałych spółek zależnych HCz. Na mocy umowy również z dnia 30 września 2005 r., która weszła w życie w dniu 7 października 2005 r., ISD nabyła od TFS wszystkie akcje HSCz. ISD stała się zatem właścicielem HSCz, MH, MH Plus i dziesięciu pozostałych spółek zależnych HCz.

14 Po sprzedaży HCz dokonała zmiany firmy, która obecnie brzmi: Regionalny Fundusz Gospodarczy SA (zwany dalej „RFG”). RFG wciąż istnieje i nadal znajduje się w pełni w posiadaniu polskiego Skarbu Państwa, ale jest właścicielem jedynie nielicznych nieruchomości niezwiązanych z hutnictwem.

15 Pismem z dnia 17 lutego 2006 r. Komisja zwróciła się do władz polskich o wskazanie stóp oprocentowania zwrotu spornej pomocy przez solidarnych dłużników, o których mowa w

art. 3 ust. 2 decyzji w sprawie pomocy państwa. W odpowiedzi z dnia 13 marca 2006 r. władze polskie zaproponowały stopy oprocentowania zwrotu spornej pomocy i metodę obliczania odsetek. Zaproponowały między innymi jako podstawę w odniesieniu do okresu od 1997 r. do 1999 r. stałą stopę oprocentowania pięcioletnich obligacji Skarbu Państwa wyrażonych w PLN, a w odniesieniu do okresu od 2000 r. do daty przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej stopę oprocentowania dziesięcioletnich obligacji Skarbu Państwa wyrażonych w PLN. Poza tym biorąc pod uwagę sytuację na rynkach kapitałowych w Polsce w tym okresie, która charakteryzowała się bardzo wysokimi, ale szybko spadającymi stopami, władze polskie zażądały, aby stopy te były corocznie uaktualniane i aby odsetki nie były obliczane według metody składanej.

16 W skierowanym do polskich władz piśmie z dnia 7 czerwca 2006 r. Komisja stwierdziła, że stopą oprocentowania zwrotu spornej pomocy powinna być w odniesieniu do całego rozpatrywanego okresu stała stopa oprocentowania pięcioletnich obligacji Skarbu Państwa wyrażonych w PLN i że na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 794/2004 ta stopa oprocentowania powinna być obliczana według metody składanej.

Przebieg postępowania i żądania stron

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 października 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

18 W związku z częściowym odnowieniem składu sędziowskiego Sądu sprawa została przekazana nowemu sędziemu sprawozdawcy. Został on następnie przydzielony do ósmej izby, wobec czego niniejsza sprawa została przekazana tej izbie.

19 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną, zadać Komisji pytania na piśmie i wezwać ją do przedstawienia określonych dokumentów. Komisja uczyniła to w wyznaczonym terminie.

20 Podczas rozprawy w dniu 4 września 2008 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

21 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 2 akapit pierwszy decyzji w sprawie pomocy państwa, w zakresie w jakim jej on dotyczy;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

22 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

- Argumenty stron

23 Podczas rozprawy Komisja wyjaśniła, że Rzeczpospolita Polska odzyskała sporną pomoc od RFG i ISD i że spółki te nie złożyły skargi wobec skarżącej. Ponadto w porozumieniu o prywatyzacji IUD poręczyła za zwrot przez MH spornej pomocy. W konsekwencji skarżąca nie posiadała już żadnego interesu prawnego we wniesieniu skargi.

24 Skarżąca odpiera ten argument twierdząc, że zgodnie z polską ustawą podmioty, które rzeczywiście zwróciły pomoc przyznaną bezprawnie, mogą w terminie dziesięciu lat od momentu zapłaty zwrócić się do niej, domagając się zwrotu zapłaconych sum. Skarżąca podkreśla, że nie posiada informacji co do istnienia poręczenia IUD za zwrot spornej pomocy i że nie może powoływać się na postanowienia porozumienia o prywatyzacji zawartego pomiędzy polskim rządem i IUD.

- Ocena Sądu

25 Według utrwalonego orzecznictwa skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim skarżący ma przysługujący mu i aktualny interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (postanowienie Sądu z dnia 10 marca 2005 r. w sprawach połączonych T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, od T-245/00 do T-248/00, T-250/00, T-252/00, od T-256/00 do T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, od T-274/00 do T-276/00, T-281/00,

T-287/00 i T-296/00 Gruppo ormezzatori del porto di Venezia i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-787, pkt 23).

26 Komisja wprawdzie podniosła zarzut niedopuszczalności dotyczący braku interesu prawnego we wniesieniu skargi dopiero podczas rozprawy, jednakże należy przypomnieć, że niespełnienie przesłanek dopuszczalności skargi, a w szczególności brak interesu prawnego, stanowi o niedopuszczalności skargi z powodu bezwzględnych przeszkód procesowych (ww. w pkt 25 postanowienie w sprawach połączonych Gruppo ormezzatori del porto di Venezia i in. przeciwko Komisji, pkt 22; zob. także podobnie postanowienie Trybunału z dnia 7 października 1987 r. w sprawie 108/86 d. M przeciwko Radzie i KES, Rec. s. 3933, pkt 10). A zatem na mocy art. 113 regulaminu Sąd może w każdym czasie rozważyć z urzędu, czy strona skarżąca ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-141/03 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1197, pkt 22).

27 W niniejszym przypadku nie można twierdzić, że skarżąca nie ma interesu prawnego we wniesieniu skargi ze względu na zwykły fakt, że sporna pomoc została zwrócona przez jeden z pozostałych podmiotów, które w decyzji w sprawie pomocy państwa zostały wskazane jako podmioty solidarnie odpowiedzialne za zwrot pomocy. Skarżąca bowiem wyjaśniła, co nie zostało podważone przez Komisję, że zgodnie z prawem polskim podmioty, które rzeczywiście dokonały zwrotu bezprawnie przyznanej pomocy, mogą w terminie dziesięciu lat skorzystać z prawa do złożenia przeciw niej skargi. W takich okolicznościach należy uznać, że skarżąca zachowuje interes prawny w stwierdzeniu nieważności decyzji w sprawie pomocy państwa, ponieważ jej skarga, gdyby została uwzględniona, mogłaby usunąć wszelkie ryzyko skierowania skargi przeciwko niej.

28 W odniesieniu do poręczenia, na które powołuje się Komisja podczas rozprawy, wystarczy stwierdzić, że w aktach sprawy brak jest dokumentu, z którego wynikałoby istnienie takiego zobowiązania.

29 W konsekwencji należy oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.

Co do istoty

30 Skarżąca podnosi cztery zarzuty, dotyczące naruszenia prawa do obrony, braku uzasadnienia decyzji w sprawie pomocy państwa, błędnej wykładni art. 87 WE i 88 WE, a także art. 14 rozporządzenia nr 659/1999, oraz naruszenia zasad pewności prawa i proporcjonalności.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony

– Argumenty stron

31 Skarżąca podnosi, że o ile ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich stanowi co do zasady właściwy sposób poinformowania wszystkich zainteresowanych stron o wszczęciu postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa, to konieczne jest jednak, by Komisja dostatecznie precyzyjnie zdefiniowała zakres przeprowadzanego przez siebie postępowania wyjaśniającego, aby prawo zainteresowanych stron do przedstawienia uwag nie było pozbawione sensu.

32 Skarżąca jednak twierdzi, że komunikat Komisji dotyczący wszczęcia postępowania został sformułowany w taki sposób, że brak było podstaw, aby skarżąca mogła uznać się za zainteresowaną stronę. Decyzja o wszczęciu postępowania dotyczyła mianowicie producentów stali, podczas gdy operator odpowiedzialny za zarządzanie wierzytelnościami publicznoprawnymi określony był jako spółka nieprodukująca stali. Ponadto dopiero w dniu 8 lipca 2005 r., czyli po wydaniu decyzji w sprawie pomocy państwa, skarżąca wyraziła zgodę na pełnienie funkcji „operatora”, a zatem nie miała ona możliwości przedstawienia swych uwag na temat ustaleń Komisji.

33 Wreszcie skarżąca podkreśla, że opis spornej pomocy zamieszczony w decyzji o wszczęciu postępowania odnosi się wyłącznie do restrukturyzacji przeprowadzonej po 2003 r., w odniesieniu do której Komisja uznała w decyzji w sprawie pomocy państwa, iż nie stanowi ona pomocy państwa. Poza tym Rzeczpospolita Polska nie przekazała skarżącej decyzji o wszczęciu postępowania, a także nie zawiadomiła jej o toczącym się postępowaniu.

34 Komisja odpira te argumenty. Podnosi, że uzasadnienie decyzji o wszczęciu postępowania było wystarczające, by umożliwić skarżącej będącej jedynym podmiotem w Polsce wyznaczonym do pełnienia funkcji operatora zrozumienie, że jako podmiot przejmujący aktywa HCz może być zobowiązana do zwrotu spornej pomocy.

– Ocena Sądu

35 Na wstępie należy podnieść, że jedynie państwo zgłaszające pomoc jako adresat zaskarżonej decyzji może powoływać się na rzeczywiste prawo do obrony. Pozostałe zainteresowane strony, jak skarżąca, są włączone do postępowania administracyjnego, nie mogą jednak powoływać się na takie same prawa. Posiadają one natomiast uprawnienia proceduralne przyznane zainteresowanym stronom na mocy art. 88 ust. 2 WE (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord przeciwko

Komisji, Zb.Orz. s. II-3931, pkt 82; z dnia 22 października 2008 r. w sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04 TV 2/Danmark i in. przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 137).

36 Z orzecznictwa wynika, że celem etapu postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE, jest umożliwienie Komisji uzyskania kompletnej informacji na temat wszystkich okoliczności sprawy (wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 38).

37 Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 decyzja o wszczęciu postępowania zawiera podsumowanie odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, „wstępną ocenę” Komisji odnośnie do proponowanego środka i określa wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem. Poza tym w decyzji tej zawarte jest wezwanie danego państwa członkowskiego i innych zainteresowanych stron do przedstawienia uwag.

38 Jak wynika ze sformułowania przywołanego przepisu, analiza Komisji posiada bezwzględnie charakter wstępny. Wynika z tego, iż nie można wymagać od Komisji, by przedstawiła pełną analizę danej pomocy w komunikacie dotyczącym wszczęcia tego postępowania. Konieczne jest jednak, by Komisja dostatecznie precyzyjnie zdefiniowała zakres przeprowadzanego przez siebie postępowania wyjaśniającego, aby prawo zainteresowanych stron do przedstawienia uwag nie było pozbawione sensu [wyrok Sądu z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie T-354/99 Kuwait Petroleum (Nederland) przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1475, pkt 85].

39 W niniejszym przypadku pkt 6, 32 i 51 decyzji o wszczęciu postępowania, której polska wersja językowa została opublikowana w Dzienniku Urzędowym, wyraźnie dowodzą, że Komisja podejmuje kwestię istnienia większej liczby środków pomocowych wypłaconych HCz i HSCz od 1997 r. W pkt 6 stwierdzono bowiem, że „[n]a podstawie dostępnych obecnie informacji jest prawdopodobne, że HCz mogła otrzymać różnorodną pomoc państwa od momentu rozpoczęcia procesu restrukturyzacji w 1997 roku”. W pkt 32 Komisja wyjaśnia, że „[p]rocedura ta powinna dotyczyć wszelkiej pomocy udzielonej HCz od 1 stycznia 1997 [r.]”. Zwraca się zatem do polskich władz o „[s]zczegółowe wyjaśnienie dotyczące wielkości i celów wszelkich środków pomocy państwa udzielonych [HCz] przez [Rzeczpospolitą] Polsk[ą] [...] od 1997 roku” (pkt 51).

40 W konsekwencji z tych postanowień decyzji wyraźnie wynika, że Komisja wszczęła całościowe postępowanie dotyczące wszystkich środków pomocowych przyznanych HCz od 1997 r.

41 W odniesieniu w szczególności do skarżącej w pkt 18 decyzji o wszczęciu postępowania stwierdzono, że zgodnie z ustawą z 2002 r. spółka zależna ARP, nazywana operatorem, przyjmuje odpowiedzialność za zobowiązania wobec wierzycieli publicznych. Następnie w pkt 19 tejże decyzji wyjaśniono, że oznacza to, że operator, w zamian za zwolnienie wszystkich zastawów wierzycieli publicznych na aktywach stalowych wynikających ze zobowiązań wobec wierzycieli publicznych, przejmie składniki majątku HCz niezwiązane z produkcją stali. Rolę operatora wyjaśniono także w przypisie na stronie 48 decyzji o wszczęciu postępowania. Wreszcie w pkt 51 decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwraca się o wyjaśnienie, dlaczego aktywa przekazane operatorowi oraz aktywa pozostające w Regionalnym Funduszu Inwestycyjnym SA są warte, odpowiednio, 203 mln i 159 mln PLN.

42 Należy zatem stwierdzić, że uzasadnienie decyzji o wszczęciu postępowania, która została wydana w dniu 19 maja 2004 r., umożliwiło skarżącej, która została utworzona w dniu 5 kwietnia 2004 r., zrozumienie, że jako podmiot przejmujący aktywa HCz może być uznana za odpowiedzialną za zwrot spornej pomocy.

43 Poza tym biorąc pod uwagę, że skarżąca była jedynym podmiotem w Polsce wyznaczonym do pełnienia funkcji operatora w rozumieniu ustawy z 2002 r., nie może ona w celu wykazania naruszenia swych uprawnień proceduralnych powoływać się na okoliczność, że wyraziła zgodę na pełnienie tej funkcji dopiero w dniu 8 lipca 2005 r. Jest tak tym bardziej, że prezes ARP, która jest właścicielem skarżącej w 100%, uczestniczył w formalnym postępowaniu wyjaśniającym i posiadał wszelkie informacje dotyczące restrukturyzacji HCz.

44 W konsekwencji zarzut dotyczący naruszenia prawa do obrony należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego braku uzasadnienia

– Argumenty stron

45 Skarżąca podnosi, że w kwestii uzasadnienia dotyczącego uznania przez Komisję skarżącą za beneficjenta spornej pomocy, a co za tym idzie dłużnika solidarnie odpowiedzialnego za zwrot pomocy udzielonej HCz, decyzja w sprawie pomocy państwa jest lakoniczna i nie pozwala jej jako zainteresowanej stronie poznać toku rozumowania Komisji.

46 Jest tak tym bardziej, że w decyzji w sprawie pomocy państwa Komisja wskazywała, że wartość przejmowanych zobowiązań publicznoprawnych przekracza wartość przejmowanego majątku. W konsekwencji bezzasadne jest twierdzenie Komisji, że skarżąca w jakikolwiek sposób skorzystała z tej pomocy i w związku z tym jest odpowiedzialna za jej zwrot.

47 Komisja twierdzi, że te zarzuty dotyczą zasadności decyzji w sprawie pomocy państwa, a nie jej uzasadnienia.

– Ocena Sądu

48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem należy odróżnić zarzut dotyczący braku lub niewystarczającego charakteru uzasadnienia od zarzutu dotyczącego nieprawidłowości uzasadnienia decyzji (ze względu na błąd co do okoliczności faktycznych lub błąd w ocenie prawnej). Ten ostatni aspekt wchodzi w zakres badania zgodności z prawem istoty zaskarżonej decyzji, a nie naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, i w związku z tym nie może skutkować naruszeniem art. 253 WE (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 67; wyrok Sądu z dnia 7 listopada 1997 r. w sprawie T-84/96 Cipeke przeciwko Komisji, Rec. s. II-2081, pkt 47). W konsekwencji Sąd nie może w ramach kontroli przestrzegania obowiązku uzasadnienia badać zgodności z prawem istoty motywów przedstawionych przez Komisję w celu uzasadnienia jej decyzji. Twierdzenia i argumenty, których celem jest podważenie zasadności zaskarżonej decyzji, są zatem pozbawione znaczenia w ramach zarzutu dotyczącego braku lub niewystarczającego charakteru uzasadnienia (wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-349/03 Corsica Ferries France przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2197, pkt 58, 59).

49 W niniejszym przypadku Komisja w motywie 146 decyzji w sprawie pomocy państwa podniosła, że aktywa i pasywa HCz zostały podzielone pomiędzy trzy spółki będące jej następcami prawnymi, czyli RFG, MH i Operatora, a w konsekwencji osobą prawną, która otrzymała pomoc, nie była tylko HCz, lecz również te pozostałe podmioty. Komisja przedstawiła zatem przyczynę, dla której określiła skarżącą jako podmiot solidarnie odpowiedzialny za zwrot spornej pomocy, mimo że nie określiła jej jako beneficjenta tej pomocy.

50 W takich okolicznościach nie można twierdzić, że decyzja w sprawie pomocy państwa nie została uzasadniona. W zakresie w jakim skarżąca podważa prawidłowość uzasadnienia i zgodność z prawem wydanych przepisów, jej argumenty zostaną zbadane w ramach kolejnego zarzutu.

51 Z powyższego wynika, że zarzut dotyczący braku uzasadnienia należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego błędnej wykładni art. 87 WE i 88 WE, a także art. 14 rozporządzenia 659/1999

– Argumenty stron

52 Skarżąca twierdzi, że uznając ją za beneficjentą spornej pomocy, Komisja przekroczyła granice przysługującego jej zakresu uznania.

53 Sam fakt nabycia przez skarżącą, która nie prowadzi działalności w sektorze stali, niektórych składników majątkowych przedsiębiorstwa będącego beneficjentem spornej pomocy, nie jest wystarczającym uzasadnieniem dla uznania, iż powyższemu nabyciu towarzyszy przepływ korzyści finansowych uzyskanych uprzednio przez zbywcę w ramach otrzymanej pomocy publicznej. Z uwagi zatem na to, iż wartość przejmowanych przez skarżącą zobowiązań publicznoprawnych jest wyższa od wartości rynkowej przejmowanego majątku, brak jest podstaw dla twierdzenia, że skarżąca uzyskała jakąkolwiek korzyść finansową, w tym korzyść stanowiącą pomoc publiczną. W sytuacji, w której przedsiębiorstwo będące beneficjentem pomocy państwa przyznanej bezprawnie zostało nabyte po cenie rynkowej, nabywca tego przedsiębiorstwa nie powinien być uznany za beneficjenta tej pomocy (wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-277/00 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-3925, zwany dalej „wyrokiem w sprawie SMI”).

54 Skarżąca podnosi, iż ewentualne odzyskanie od niej spornej pomocy zachwieje skrupulatnie wyliczonymi, analizowanymi i zaakceptowanymi przez Komisję zasadami restrukturyzacji zobowiązań publicznoprawnych i skutkować będzie zmniejszeniem środków przeznaczonych na spłatę tych zobowiązań publicznoprawnych.

55 Ponadto skarżąca podkreśla, że aktywa niehurtnicze nie zostały przez nią nabyte na podstawie ustawy z 2002 r. Na podstawie wspomnianej ustawy można dokonać jedynie przejęcia długów przedsiębiorstwa. Podczas rozprawy skarżąca wyjaśniła, że wyraziła zgodę na pełnienie funkcji operatora w rozumieniu ustawy z 2002 r. dopiero w dniu 8 lipca 2005 r. A zatem wymienienie skarżącej w art. 3 decyzji w sprawie pomocy państwa było przedwczesne, ponieważ w momencie jej wydania, nie wyraziła ona jeszcze zgody na pełnienie funkcji operatora.

56 Poza tym dalsi wierzyciele mający prawo uzyskać zwrot także mogliby skierować do skarżącej jako dłużnika solidarnego żądanie zwrotu całości spornej pomocy wraz z odsetkami. Nie istnieje jednak żadne powiązanie umowne pomiędzy skarżącą i MH lub IUD, które pozwalałoby jej na zwrócenie się przeciwko MH i IUD o zwrot spornej pomocy.

57 Komisja przypomina najpierw, że chociaż doszła ona do wniosku, iż restrukturyzacja HCz na podstawie ustawy z 2002 r. została przeprowadzona bez dodatkowej pomocy państwa w związku ze spełnieniem przez HCz wymogów „testu wierzyciela prywatnego”, ustaliła ona

również, że HCz w latach 1997–2002 korzystała z pomocy państwa, uznanej za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem.

58 Komisja nie może zgodzić się z twierdzeniem, jakoby skarżąca nabyła składniki majątku HCz na warunkach rynkowych. Nie jest bowiem możliwe ustalenie najwyższej ceny, jaką inwestor prywatny działający na rynku był gotów zapłacić za te aktywa. Wszelkie przekształcenia własnościowe przeprowadzone w ramach restrukturyzacji HCz i wynikające z nich podziały jej majątku były transakcjami opartymi na przepisach ustawy z 2002 r.

59 W odniesieniu do solidarnego zobowiązania HCz, RFG, MH i skarżącej Komisja twierdzi, że to do państwa członkowskiego należy odpowiednie wykonanie nakazu zwrotu pomocy publicznej udzielonej HCz. Komisja pragnie zauważyć, że przytoczona w decyzji w sprawie pomocy państwa pierwotna wartość rynkowa składników aktywów przejętych przez skarżącą różni się od wartości księgowej wskazanej w załączniku A.5. Dokładna wartość majątku była niemożliwa do ustalenia przez Komisję. W każdym razie państwo członkowskie w wypadku niemożliwości wykonania decyzji może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o współpracę w celu pokonania takich trudności.

– Ocena Sądu

60 Skarżąca w istocie podnosi, że Komisja niesłusznie uznała ją w decyzji w sprawie pomocy państwa za podmiot solidarnie odpowiedzialny za zwrot spornej pomocy.

61 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy od jej „beneficjenta”.

62 Tymczasem w niniejszym przypadku Komisja podkreśliła, że skarżąca nie była beneficjentem spornej pomocy. Określiła ją jednak jako podmiot solidarnie odpowiedzialny za zwrot wspomnianej pomocy.

63 Wprawdzie od wydania decyzji 1999/720/WE, EWWiS z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Gröditzer Stahlwerke GmbH SA i jej spółki zależnej Walzwerk Burg GmbH (Dz.U. L 292, s. 27), w której po raz pierwszy nakazała ona odzyskanie pomocy od przedsiębiorstwa, które nabyło składniki majątku, Komisja w niektórych przypadkach stwierdzała, że termin „beneficjent” w rozumieniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 oznacza nie jedynie pierwotnego beneficjenta pomocy, ale

w stosownym przypadku każde przedsiębiorstwo, któremu zostały przekazane składniki majątku w celu doprowadzenia do bezskuteczności postanowień nakazu jej zwrotu.

64 Niemniej jednak, po pierwsze, poszerzenie kręgu podmiotów zobowiązanych do zwrotu pomocy wymaga przekazania aktywów. Tymczasem w dniu wydania decyzji w sprawie pomocy państwa, czyli w dniu 5 lipca 2005 r., takie przekazanie jeszcze nie zostało dokonane, ponieważ skarżąca wyraziła zgodę na pełnienie funkcji operatora w procesie restrukturyzacji HCz dopiero kilka dni później. Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach skargi o stwierdzenie nieważności zgodność z prawem zaskarżonego aktu należy oceniać na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu (zob. wyrok Trybunału z dnia 7 lutego 1979 r. w sprawach połączonych 15/76 i 16/76 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. 321, pkt 7; ww. w pkt 53 wyrok w sprawie SMI, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 Komisja podniosła wprawdzie podczas rozprawy, że cała restrukturyzacja HCz opierała się na zasadzie przekazania aktywów skarżącej, a jej zgoda była kwestią czysto formalną, jednakże skarżąca słusznie podkreśliła, że o ile ustawa z 2002 r. przewiduje rolę „operatora”, nie wyszczególnia ona, kto jest operatorem i ilu operatorów można utworzyć. W konsekwencji operatorem w niniejszym przypadku mógł być inny podmiot niż skarżąca. A zatem w dniu wydania decyzji w sprawie pomocy państwa bezwarunkowe włączenie skarżącej do kręgu podmiotów solidarnie odpowiedzialnych za zwrot spornej pomocy było przedwczesne.

66 Po drugie, poszerzenie kręgu podmiotów zobowiązanych do zwrotu pomocy jest uzasadnione tylko w przypadku, gdy przekazanie aktywów może spowodować obejście skutków nakazu zwrotu pomocy, a zwłaszcza wtedy, gdy wskutek odkupienia aktywów pierwotny beneficjent pozostaje jak „pusty dzban”, z którego nie można uzyskać zwrotu pomocy przyznanej bezprawnie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 października 2005 r. w sprawie T-324/00 CDA Datenträger Albrechts przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4309, pkt 98 i nast.). Ponadto to poszerzenie może być uzasadnione faktem, że nabywca aktywów zachowuje rzeczywistą przewagę konkurencyjną związaną z korzystaniem z pomocy (ww. w pkt 53 wyrok w sprawie SMI, pkt 86).

67 W tym względzie Trybunał orzekł, że w przypadku gdy przedsiębiorstwo, które skorzystało z pomocy państwa przyznanej bezprawnie, zostało odkupione po cenie rynkowej, nabywca nie może być uznany za korzystającego z przewagi konkurencyjnej nad innymi podmiotami na rynku. Nie można zatem żądać od nabywcy zwrotu takiej pomocy (zob. podobnie ww. w pkt 53 wyrok w sprawie SMI, pkt 80, 81). Konkretnie w przypadku odkupienia aktywów Sąd orzekł w ww. w pkt 66 wyroku w sprawie CDA Datenträger Albrechts przeciwko Komisji, że jeśli nabywca zapłacił za przejęcie składników majątku cenę rynkową, nie zachowuje on rzeczywistej przewagi konkurencyjnej związanej z korzystaniem z pomocy przyznanej sprzedawcy. W takim przypadku nie można stwierdzić, że pierwotny

beneficjent pozostaje jak „pusty dzban”, z którego nie można uzyskać zwrotu bezprawnie przyznanej pomocy (zob. podobnie pkt 99, 100 tegoż wyroku), ani że nabywca zachował rzeczywistą przewagę konkurencyjną związaną z korzystaniem z pomocy.

68 Poza tym Trybunał wyjaśnił, że w celu sprawdzenia finansowych warunków przekazania aktywów władze krajowe mogą uwzględnić w szczególności ewentualną opinię biegłego, która może zostać sporządzona w odniesieniu do tej transakcji (wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie C-214/07 Komisja przeciwko Francji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 59, 60).

69 W niniejszym przypadku skarżąca podnosi, że wartość przejętych przez nią zobowiązań publicznoprawnych była znaczenie wyższa od wartości przekazanych jej aktywów. Z motywu 53 decyzji w sprawie pomocy państwa wynika bowiem, że w niezależnej opinii biegłego wyceniono wartość rynkową aktywów przejętych przez skarżącą, czyli gruntu, udziałów w przedsiębiorstwie Elsen i udziałów w jego wierzytelnościach, na 156 mln PLN (kwota wskazana w załączniku A.5 tylko nieznacznie tutaj się różni). Natomiast całkowita wartość zobowiązań publicznoprawnych, które zostały zgodnie z prawem przejęte przez skarżącą, wynosiła ponad 280 mln PLN. W takich okolicznościach Komisja nie może, nie przedstawiając innego wyjaśnienia, twierdzić, że istnieje możliwość wspomnianego obejścia, ani że skarżąca zachowała rzeczywistą przewagę konkurencyjną związaną z korzystaniem ze spornej pomocy. Powinna była przynajmniej wyjaśnić powód, dla którego uznała za nieistotny fakt, że aktywa zostały przejęte po „cenie”, która wydaje się wykluczać taką przewagę konkurencyjną. Biorąc bowiem pod uwagę, że skarżąca nie jest ani spółką należącą do grupy sprzedawcy, ani nawet przedsiębiorstwem prowadzącym działalność na rynku produkcji stali, ale pełni rolę podmiotu przejmującego długi i aktywa przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej w celu zaspokojenia w zamian ich wierzycieli, Komisja powinna była bardziej szczegółowo wykazać możliwość obejścia i rzeczywistą przewagę konkurencyjną związaną z korzystaniem przez skarżącą ze spornej pomocy.

70 W konsekwencji włączenie skarżącej do kręgu podmiotów solidarnie odpowiedzialnych za zwrot spornej pomocy było błędem.

71 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 87 WE i 88 WE, a także art. 14 rozporządzenia nr 659/1999.

72 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy stwierdzić nieważność decyzji w sprawie pomocy państwa, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej, bez potrzeby badania ostatniego zarzutu, dotyczącego naruszenia zasad pewności prawa i proporcjonalności.

W przedmiocie kosztów

73 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Wobec tego, że Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z żądaniem skarżącej.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność art. 3 ust. 2 akapit pierwszy decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA, w zakresie w jakim dotyczy on Operatora ARP sp. z o.o.

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Martins Ribeiro

Papasavvas

Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 lipca 2009 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

Spis treści

Ramy prawne

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

Przebieg postępowania i żądania stron

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

– Argumenty stron

– Ocena Sądu

Co do istoty

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony

– Argumenty stron

– Ocena Sądu

W przedmiocie zarzutu dotyczącego braku uzasadnienia

– Argumenty stron

– Ocena Sądu

W przedmiocie zarzutu dotyczącego błędnej wykładni art. 87 WE i 88 WE, a także art. 14 rozporządzenia 659/1999

– Argumenty stron

– Ocena Sądu

W przedmiocie kosztów

* Język postępowania: polski.